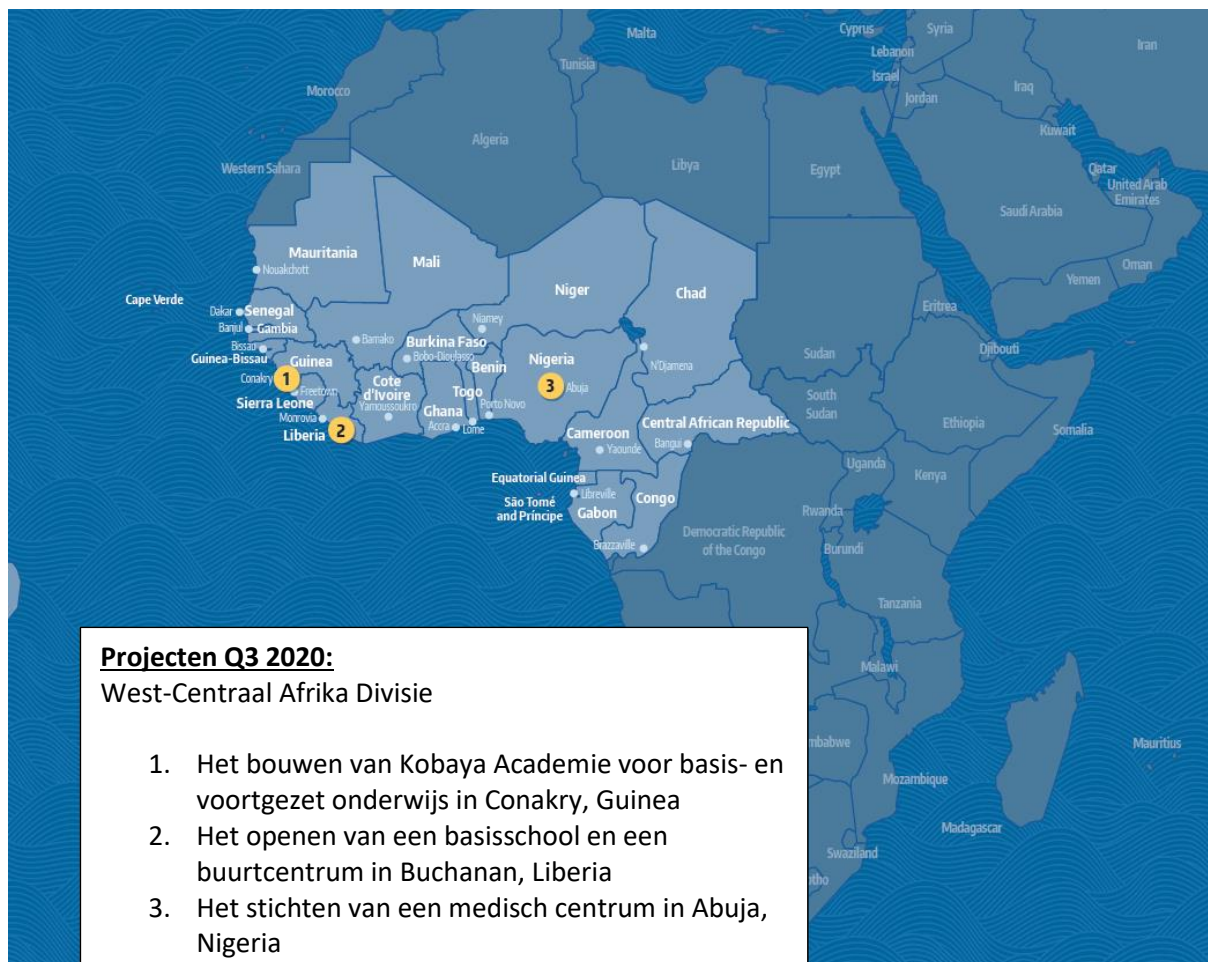

Zendingsberichten voor volwassenen

Derde kwartaal 2020

Departemente Ontwikkeling & Toerusting

Nederlandse Unie van Gemeenten Conferentie

Een school voor Liberia

Sabbat 4 juli

B. Darlington Teah, 59 (Liberia)

B. Darlington Teah groeide op in de christelijke kerk. Zijn vader was diaken en zijn moeder bad voor kerkleden die te kampen hadden met ziekte. Haar toewijding aan de kerk was heel groot. Dat gold echter niet voor zijn vader. Hij behoorde tot een geheim genootschap en toen Darlington zeven jaar oud was, nodigde hij de jongen uit om er lid van te worden. 'Zoon, je overgrootvader en andere overleden familieleden waren ook leden', zei hij. 'Je moet je aanmelden, dan kan je mijn plaats innemen als ik sterf'.

Darlington had er helemaal geen oren naar om zich aan te sluiten bij het geheime genootschap. Hij wist dat de gestorven voorouders door de leden werden aanbeden in de bergen van Liberia. Het kwam vaak genoeg voor dat zijn vader de vier uur durende wandeling maakte van het dorp naar de bergen. Daar ging hij dan bidden en offerde hij aan de voorouders. In de zaaitijd bad vader, 'O voorvaderen, vandaag komen wij tot u omdat we onze gewassen willen planten en we hopen dat het voorspoedig zal gaan.' Toen moeder zwanger was, bad vader, 'O voorvaderen, we komen tot u om onze dochter die een kind verwacht aan u toe te vertrouwen'. Als het dorp geteisterd werd door een ziekte, dan bad hij, 'O voorvaderen, we komen tot u omdat er ziekte heerst in ons dorp'. Bij elk gebed offerde hij dan een kip en bood hij de voorouders schalen met witte rijst aan. Hij liet de schalen en de kip op de grond staan en ging naar huis. Op een later moment haalde hij de schalen weer op en, omdat hij zag dat het voedsel er niet meer was, geloofde hij dat de voorouders ermee in hadden gestemd om zijn gebeden te verhoren.

Darlington had geen andere keuze. Ook hij moest lid worden van het geheime genootschap. Hij kon geen ja of nee zeggen. Moeder daarentegen kon dat wel en ze weigerde per direct. Als vader zich voorbereidde om naar de bergen te gaan, nam ze de jongen mee naar een ander dorp. 'Ik wil dat hij een christen wordt', zei ze tegen vader. Darlington ging iedere week naar de zondagschool, maar de Bijbel begreep hij niet.

Toen hij een jonge man was geworden, kwam een adventistische evangelist naar het dorp en vertelde over de sabbat van de zevende dag. Voor het eerst las Darlington over de sabbat in zijn Bijbel en hij vroeg de predikant van de zondagskerk om hem te zeggen of nou juist de zaterdag of de zondag de juiste dag was. De man kon geen Bijbelverzen aanwijzen die de aanbidding van de zondag rechtvaardigden. 'Mijn jongen, de zevende dag is de sabbat', verklaarde de predikant. 'We aanbidden op zondag om de opstanding van Christus te gedenken'. Darlington wilde de Bijbel navolgen en door zijn doop werd hij lid van de Adventkerk.

Zijn vader was niet blij met de beslissing die hij had gemaakt. Hij wist dat dit betekende dat zijn zoon hun voorouders nooit zou aanbidden. Moeder was dankbaar dat haar zoon van God hield. Het was Darlington's wens om predikant te worden en hij bad er voortdurend voor. De Adventkerk heeft geen onderwijsinstelling in Liberia, waardoor hij naar Ghana of Nigeria zou moeten gaan om theologie te studeren. Omdat hij wist dat zijn ouders hem

financieel niet konden helpen, zette hij alles op alles om het schoolgeld bij elkaar te sparen. Door de burgeroorlog lukte dat niet en in de jaren '90 ging hij de politiek in en werd hij gekozen voor het nationale parlement. Hij dacht, 'Als ik geen geld bij elkaar kan sparen om in het buitenland theologie te studeren, kan ik op z'n minst een adventistische onderwijsinstelling vestigen in Liberia zodat jonge mensen hier kunnen studeren.'

Een jaar na zijn verkiezing bekostigde hij de rekening waardoor de *Adventist University of West Africa* haar deuren kon openen in Monrovia, Liberia. Na zes jaar in het parlement te hebben gediend, liet hij de enorme druk om smeergeld te aanvaarden en zich te voegen bij geheime genootschappen achter zich. Hij schreef zich in voor de studie theologie aan de *Adventist University of West Africa*.

Darlington is nu predikant en voorzitter van het Zendingswerk in Zuidoost Liberia, dat in dit kwartaal een deel van de dertiende sabbatopbrengsten zal ontvangen om een basisschool te bouwen in Buchanan. 'Ik ben zo dankbaar dat God me geroepen heeft om voor Hem te werken door mensen voor te bereiden op zijn spoedige komst', verklaarde Darlington.

Dank u voor uw voornemen om vrijgevig te schenken tijdens de dertiende sabbat. Uw bijdrage maakt de bouw van een basisschool in Buchanan, Liberia, mogelijk. Het zal het gebouw vervangen dat vernietigd werd tijdens de burgeroorlog in Liberia.

Lezen makkelijk gemaakt

Sabbat 11 juli

S.E. Joe Seeyah, 66 (Liberia)

Joe Konyon Seeyah kon niet lezen. Er waren geen scholen in Seeyah, Liberia, het dorp waar hij woonde. Als jonge jongen werkte hij op de rijstboerderij van zijn familie. Met het verstrijken van de jaren trouwde hij, kreeg negen kinderen en was hij nog steeds actief op de boerderij. Hij had geen reden om te leren lezen.

Op een dag arriveerde een adventistische evangelist, Willie Helbig, in het dorp. Joe wilde de Bijbel graag bestuderen en hij en andere dorpelingen vroegen de evangelist om hen te helpen en te begeleiden. Willie stemde toe en een maand later lieten alle 50 volwassenen in Seeyah en een naburig dorp, Dehyu, zich dopen.

Willie, de eerste adventistische predikant in Liberia, vertelde de nieuwe kerkleden dat het ook nu hun taak was om de boodschap van het evangelie te verspreiden. Joe wist niet wat hij ervan moest denken. Hij had Jezus lief en hij wilde het goede nieuws delen met anderen. Toch was hij al 45 jaar en kon hij niet lezen. 'Ik kan de Bijbel niet open slaan en eruit onderwijzen', zei hij. Willie maakte zich geen zorgen. Hij nodigde Joe en vijf andere pas gedoopte leden uit om Bijbelcursussen te volgen in Dehyu. Op de eerste dag keek Joe naar de andere vijf mannen in Willie's klaslokaal. Geen van hen was naar school gegaan. Geen van hen kon lezen. Hij bevond zich in goed gezelschap.

Willie bad met hen en gaf aan ieder een nieuwe Bijbel. Toen opende hij zijn eigen Bijbel en liet de mannen zien hoe ze belangrijke verzen konden vinden. Elk vers werd luid en duidelijk door hem voorgelezen en hij verklaarde de betekenis van alle woorden. Joe bad vurig. Hoe zou hij alle verzen kunnen onthouden? Hij wilde anderen vertellen over Jezus' spoedige wederkomst, maar hij vroeg zich af of hij daar ooit toe in staat zou zijn. Elke dag kwamen Willie, Joe en de andere mannen samen om de Bijbel te bestuderen. Elke dag bad Joe dat de heilige Geest hun bijeenkomsten zou zegenen.

Op een dag, toen Willie de mannen wees op belangrijke verzen in de Bijbel, merkte Joe dat het hem geen moeite kostte om de verzen zelf te vinden. In zijn eigen Bijbel kon hij zo mee lezen met wat Willie voorlas! Hij keek naar zijn klasgenoten. Ook zij waren in staat de verzen te vinden en bij te houden wat gezegd werd. Joe en de andere mannen stonden op en begonnen de Bijbel hardop voor te lezen aan de verbouwde evangelist. Thuisgekomen ruilde Joe de Bijbel in voor een ander boek en probeerde het te lezen. Hij begreep niet wat er stond. Toch kon hij de Bijbel met gemak lezen.

Uiteindelijk werd Joe één van de vooraanstaande ouderlingen in de eerste Adventkerk die in 1937 werd opgericht om dienstbaar te zijn aan het dorp Seeyah en andere omliggende gebieden. Hoewel hij geen school had doorlopen, onderwees en predikte hij met vol enthousiasme uit de Bijbel in de nieuwe kerk, gevestigd in het dorp Newcess. In 2003 overleed hij op een leeftijd van ca. 90 jaar. 'Het was het werk van de heilige Geest', verklaarde zijn zoon, S.E. Joe Seeyah, die 66 jaar oud is en ook dienst doet als ouderling.

'Het is de heilige Geest die wijsheid geeft en Hij wilde dat de boodschap van de Adventkerk ook ons gebied zou bereiken. Hij maakte het voor mijn vader mogelijk om de Bijbel te lezen.'

In dit kwartaal is een deel van de dertiende sabbatcollecte bedoeld voor de bouw van een basisschool in Buchanan, Liberia. Dit gebouw zal de school vervangen die een aantal jaar geleden tijdens de Liberiaanse burgeroorlog werd vernietigd. Buchanan bevindt zich in de buurt van het dorp Seeyah.

Een lange weg naar huis

Sabbat 18 juli

Alphanso Peter Juah, 48 (Liberia)

Op negentienjarige leeftijd stapte Alphanso Peter Juah op de trein en reisde hij naar Guinea om de burgeroorlog in Liberia te ontvluchten. Hij had er geen idee van dat deze reis hem naar acht landen zou brengen en dat hij veertien jaar later naar huis zou terugkeren met een Indonesische vrouw als echtgenote. Het waren moeilijke tijden toen Alphanso in 1992 zijn woonplaats verliet en al snel zette hij zich ook af tegen de Adventkerk waarin hij was opgegroeid.

Met de hulp van een liefdadigheidsinstelling rondde hij zijn school af in Guinea, maar was toen dakloos. Op allerlei manieren probeerde hij geld te verdienen. Hij verkocht heroïne. Hij maakte mensen geld afhandig. Hij waste geld wit. Na een jaar ging hij op zoek naar nieuwe mogelijkheden, tikte illegaal een Guinees paspoort op de kop en verhuisde naar Senegal. Vier jaar lang verkocht hij heroïne, lichtte mensen op en waste geld wit. Om zijn kansen te vergroten, reisde hij naar Tunesië en later naar Jordanië, Indië, Thailand en Indonesië. In elk land verkocht hij drugs, maakte mensen geld afhandig en waste geld wit om op die manier genoeg te verdienen voor zijn levensonderhoud en weer te verhuizen naar een volgende plaats. Hij ontdekte dat geld alles mogelijk maakt, ook het verkrijgen van de visa die nodig waren om zijn reis voort te zetten.

In Jakarta, de hoofdstad van Indonesië, begon Alphanso diep na te denken over zijn leven. Hij herinnerde zich dat hij vroeger op sabbat naar de kerk was gegaan. Een schuldig gevoel overviel hem. Hij wist dat hij Gods geboden niet gehoorzaamde. Op een dag sprak hij over God tijdens een potje biljart met een Spaanse vreemdeling. De vreemdeling nodigde hem uit om de volgende zondag naar zijn kerk te komen. De Amerikaanse zendeling die de zondagskerk leidde, luisterde naar Alphanso's verhaal en bood hem aan de huur van zijn huis te betalen. In ruil daarvoor zou Alphanso werken op het kerkerrein en het beheer hebben over het geluidssysteem.

Toch bleef Alphanso denken aan de sabbat. Hij stuitte op het adres van een Adventkerk en elke sabbat begon hij de erediensten te bezoeken terwijl hij op zondagen bij de andere kerk werkte. Met slechts een middelbare schoolopleiding op zak, verlangde hij ernaar aan de universiteit te studeren, maar niemand leek hem te kunnen helpen. De zondagskerk besteedde er geen aandacht aan. Hetzelfde gold voor de adventisten, al brachten ze hem wel weer in contact met zijn ouders in Liberia. Hij had hen niet meer gesproken vanaf het moment dat hij uit Liberia was gevlucht.

Drie jaar gingen voorbij en de zondagskerk zette een punt achter hun overeenkomst. Opnieuw vulde Alphanso zijn tijd met het verkopen van drugs, het oplichten van mensen en geld witwassen. Toch vond er in die periode een belangrijke gebeurtenis plaats in zijn leven. Hij trouwde. In de tijd dat hij voor de zondagskerk had gewerkt, was hij verliefd geworden op Wastinah, een familielid van degene die zorg droeg voor het huis van de zendeling. Na een tijdje voelde Alphanso dat de hem maar al te bekende drang weer opkwam om zijn blik te

verbreden en hij verhuisde naar China. Vier maanden later liet hij zijn vrouw overkomen. Tijdens zijn verblijf in China dacht hij opnieuw aan God en hij vond een Engelstalige Bijbel in een boekwinkel. Op een dag viel zijn oog op Prediker 1:2, waarin staat 'Lucht en leegte, alles is leegte'. 'Mijn leven is leeg', dacht hij bij zichzelf. 'Ik ga naar huis, naar Afrika.'

In 2006 vlogen hij en Wastinah naar Liberia. Toen hij eenmaal thuis was, was het weerzien met zijn ouders zeer emotioneel. Hij gaf zijn hart aan Jezus en ging elke sabbat naar de kerk. Wastinah vergezelde hem en enige tijd later gaf ook zij haar hart aan Jezus. Vandaag de dag werkt Alphanso als houthakker in Buchanan en in een kraampje voor hun huis verkoopt Wastinah rijst, olie en andere levensmiddelen. Ze hebben drie kinderen, twaalf, acht en vijf jaar oud. Maar al te graag deelt Alphanso het verhaal over Gods genade in zijn leven. 'Wijsheid begint met ontzag voor de HEER', zei hij. 'Toen ik me schuldig voelde, ontstond er ontzag in mijn hart voor God en Hij gaf me inzicht.'

In dit kwartaal is een deel van de dertiende sabbatcollecte bedoeld voor de bouw van een basisschool in Buchanan, Liberia. Dit gebouw zal de school vervangen die een aantal jaar geleden tijdens de Liberiaanse burgeroorlog werd vernietigd. Alphanso hoopt zijn kinderen naar deze school te laten gaan.

Een huwelijk gered door gebed

Sabbat 25 juli

Angelique Abeme, 45 (Gabon)

Toen ze vijftien jaar oud was, werd Angelique Abeme verliefd op Peter. Hij was toen 20 jaar. Het stel ging samenwonen en ze kregen twee dochters in Oyem, een stad in het noorden van Gabon. Het leven was moeilijk. Peter dronk en rookte. Toch hield Angelique van hem.

Toen ze 25 jaar was, nodigde adventistische bureaus haar uit om met hen mee te gaan naar evangelisatiebijeenkomsten. Ze had veel vragen over de leer van de zevende dag als de sabbat en ze was niet tevreden met de uitleg die de evangelist gaf. Op de laatste vrijdag van de bijeenkomsten die twee weken in beslag hadden genomen, stelde de evangelist voor dat ze haar eigen predikant zou vragen naar de sabbat. Ze was vastbesloten om dat ook te doen.

Diezelfde avond kwam ze op weg naar huis haar predikant tegen. 'Pastor, is de zondag of de zaterdag de ware sabbat?', vroeg ze. 'Op basis van de Bijbel stelt de Adventkerk dat de zaterdag de sabbat is'. De predikant ging niet met haar in discussie. 'Het is waar wat ze jou over de zaterdag hebben gezegd', zei hij. 'Je hebt de waarheid leren kennen. Voeg je bij de Adventkerk.'

Na Angelique's doop werd het leven steeds moeilijker. Ze vroeg of Peter met haar wilde trouwen, maar hij weigerde. Toen ze hem verzocht het huis te verlaten, verhuisde hij naar de andere kant van het land, naar Port-Gentil, een stad 400 kilometer (250 mijl) ten zuiden van waar ze woonden. Elke ochtend en avond bad Angelique ervoor dat Peter Jezus zou leren kennen. 'God, U heeft me de waarheid doen inzien, en ik zou willen dat U ook Peter een mogelijkheid geeft om datzelfde te ervaren', bad ze.

Via de mail stuurde ze Bijbelstudies naar Peter. In Port-Gentil raakte Peter al snel in de problemen. Een werkgever beschuldigde hem van diefstal waardoor hij, ondanks zijn verklaring van onschuld, drie maanden in de gevangenis moest doorbrengen. In de gevangenis had hij veel tijd om na te denken. Er was niets anders dat hij kon doen. Toen een adventistische kapelaan hem dus aanbood om de Bijbel met hem te bestuderen, nam hij dat maar al te graag aan. Kort voor zijn vrijlating werd hij gedoopt.

Via een vriendin vernam Angelique dat Peter in de gevangenis zat, maar ze was totaal niet op de hoogte van de Bijbelstudies. Elke ochtend en avond bleef ze voor hem bidden. 'God, U heeft me de waarheid doen inzien, en ik zou willen dat U ook Peter een mogelijkheid geeft om datzelfde te ervaren', bad ze.

Na Peters vrijlating belde hij Angelique om haar te vertellen over zijn nieuwe geloof. 'Nu begrijp ik waarom je wilde dat ik verhuisde', zei hij. 'Ik ben zo blij dat ik adventist ben. Angelique kon haar oren niet geloven. Ze hield nog steeds van Peter. Ze veranderde haar dagelijkse gebeden naar de vraag of Peters leven de vruchten van zijn geloof zou tonen. Ze hoopte dat hij nooit meer zou drinken of roken.

Peter belde regelmatig op om te informeren naar Angelique en hun dochters. Tijdens één van deze telefoongesprekken vertelde Angelique aan Peter dat ze hun jongste dochter een

week lang mee wilde nemen naar een Padvinderscamporee in Port-Gentil. Peter en Angelique spraken af dat ze elkaar op dit kamp zouden ontmoeten. Er waren zes jaar verstreken sinds hun scheiding.

Bij de camporee begroette Peter Angelique met een warme glimlach en een stevige knuffel. Ze hadden een goed gesprek dat twee uur in beslag nam. Daarna vertrok Peter. Angelique kon zien dat zijn leven werkelijk was veranderd. Hij rookte en dronk niet meer. Hij was vriendelijk van aard. Tijdens de camporee kwam Peter herhaaldelijk terug voor meer gesprekken. Na afloop van het kamp bleef Angelique nog een week in Port-Gentil om met Peter te praten. In die periode vroeg Peter haar ten huwelijk. 'Ik hou van je', zei hij. 'Ik mis je, en ik wil heel graag met je trouwen.' 'Jaa! Laten we trouwen!', antwoordde Angelique blij.

Acht jaar zijn inmiddels verstreken. Peter werkt nu als ouderling van de kerk in Gabons hoofdstad, Libreville, en hij heeft Jezus lief met heel zijn hart. Angelique is gelukkiger dan ooit. In die moeilijke periode werd ze bemoedigd door Mattheüs 6:33 waar Jezus zegt, 'Zoek liever eerst het koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid, dan zullen al die andere dingen je erbij gegeven worden'. 'Het zou ons voornaamste doel moeten zijn om Gods koninkrijk te zoeken', zei Angelique. 'Als je een gelovige bent en je partner niet, blijf dan bidden. God kan een wonder in zijn hart verrichten. Na zes jaar verhoorde God mijn gebeden.'

Drie jaar geleden is een deel van de dertiende sabbatopbrengst gebruikt om een middelbare school te bouwen voor 280 studenten in Angelique's woonplaats, Libreville, Gabon. Dank u voor uw voornemen om vrijgevig te schenken tijdens de dertiende sabbat van dit kwartaal. Uw gaven maken het mogelijk om scholen te bouwen in twee andere Afrikaanse landen, Guinea en Liberia.

Wedden op paarden

Sabbat 1 augustus

Christophe Minsta Mi-Owono, 44 (Gabon)

Op 27-jarige leeftijd raakte Christophe in de ban van paardenraces. Christophe's vader, een wiskundeleraar, was er tijdens zijn studie aan de universiteit in Frankrijk voor het eerst mee in aanraking gekomen. Eenmaal thuis ontdekte hij dat paardenraces ook een populair tijdverdrijf waren geworden in Gabon. Niemand ging echter naar de renbaan toe om te wedden. In plaats daarvan bezochten ze kiosken aan de rand van de weg waar ze geld konden inzetten op de races die vanuit Frankrijk *live* werden uitgezonden. Vader nam Christophe mee naar zo'n kiosk om te wedden. Christophe had geen baan en dus gaf vader hem geld zodat ze het spel samen konden spelen. Al snel zette Christophe elke dag een bedrag in van 5000 Centraal-Afrikaanse franken (CFA), evenredig aan 10 Amerikaanse dollars, op de paarden. Hij sloeg maaltijden en nachtrust over om zijn geluk te beproeven bij de paarden. Adventistische vrienden in Gabons hoofdstad, Libreville, merkten op hoe geobsedeerd Christophe was door het gokken en ze waarschuwden hem ervoor. Christophe luisterde niet naar hen. 'Het is een spelletje om je hersenen te trainen', poeierde hij hen af. 'Je moet goed zijn in wiskunde om het te kunnen spelen.'

Een ongeluk

Op een zondagmorgen verloor Christophe de 3000 frank die hij bij een kiosk op een paardenrace had ingezet. Op weg naar huis las hij zijn gokformulieren nog eens na en ontdekte dat hij niet op een bepaald paard had gewed. Omdat hij zag dat hij nog 2000 frank overhad, ging hij terug naar de kiosk. Terwijl hij buiten de kiosk stond om zijn gokformulier in te vullen, raakte een auto van de weg en trof hem en twee vrouwen in zijn buurt. De automobilist stopte niet en reed met hoge snelheid weg. Vriendelijke vreemdelingen haastten zich met Christophe en de twee vrouwen naar het ziekenhuis. Één vrouw overleed snel daarna. Minuten later stierf ook de andere vrouw. Christophe – liggend in bed, zijn benen verlamd en zijn blauwe T-shirt doorweekt van het bloed – vreesde dat hij zou volgen. Hij begon te bidden. 'God, ik begrijp het', zei hij. 'U heeft me zo vaak gezegd dat ik moest ophouden met gokken, maar ik luisterde niet. Nu zal ik luisteren.' Hij kon zijn familie met geen mogelijkheid bereiken en hij kon zich niet bewegen. Zonder geld ontving hij twee dagen lang geen medische zorg in het ziekenhuis. Uiteindelijk slaagde hij erin om zichzelf uit bed te slepen en naar de weg te kruipen om een taxi aan te houden. Hij besteedde zijn laatste 2000 frank aan de rit naar huis.

Volledig herstel

Thuis werd hij verzorgd door een zus van hem, die verpleegster was. Hij bad om genezing. 'God, U heeft me van de dood gered', zei hij. 'Als U me beschermt en me helpt om weer te kunnen lopen, zal ik mijn leven aan U geven en stoppen met gokken.' Drie weken later stond hij weer op zijn benen. Onmiddellijk verzamelde hij stapels oude gokpapieren en verbrandde ze voor de ogen van zijn familie. 'Het maakt me niet uit of ik rijk ben of arm', zei hij. 'Ik zal God dienen en nooit meer gokken'. Hij heeft inderdaad nooit meer gegokt. Christophe Minsta Mi-Owono is nu 44 jaar oud en werkt als huisschilder. 'Het is beter om te werken

voor je geld dan dat je ervoor speelt om het op een zo makkelijk mogelijke manier te krijgen', zei hij.

Drie jaar geleden is een deel van de dertiende sabbatopbrengst gebruikt om een middelbare school te bouwen voor 280 studenten in Christophe's woonplaats, Libreville, Gabon. Dank u voor uw voornemen om vrijgevig te schenken tijdens de dertiende sabbat van dit kwartaal. Uw gaven maken het mogelijk om scholen te bouwen in twee andere Afrikaanse landen, Guinea en Liberia.

Een vriendelijke, aardige stem

Sabbat 8 augustus

Jean Obame-Efayong, 58 (Gabon)

Jaloezie veranderde het leven van Jean Obame-Efayong, een politieagent. In Libreville, de hoofdstad van Gabon in West-Afrika, kwam zijn vrouw Rosette elke avond laat thuis van haar werk. Jean had er geen idee van wat ze deed of waar ze was geweest. Zijn fantasie sloeg op hol en hij vreesde het ergste. Uiteindelijk vroeg hij het haar op de man af. 'Ik was in het huis van mijn zus', zei ze. De volgende dag stelde hij haar dezelfde vraag. 'Ik was in het huis van mijn zus', zei ze. Elke avond gaf ze hetzelfde antwoord. Jean kon niet geloven dat zijn vrouw zoveel tijd doorbracht in de woning van haar zus. En dus vroeg hij haar op een ochtend om hem mee te nemen naar haar zusters huis.

Rosette bracht hem naar een kerk waar de woorden 'Eeuwig Leven' op een bord geschreven stonden. Jean had niet gedacht dat zijn vrouw een kerk bedoelde toen ze zei dat ze haar tijd doorbracht in het huis van haar zus. Toch was hij opgelucht dat ze elke avond in de kerk vertoefde en niet iets anders deed. Het onderricht van de kerk bestond gedeeltelijk uit christelijke leerstellingen en gedeeltelijk uit traditionele Afrikaanse overtuigingen. Drie avonden achtereen bezocht Jean de kerk om te zien of Rosette daar ook daadwerkelijk naartoe ging. Hij stond buiten en keek toe. Op de vierde avond wilde een jonge vrouw, de eigenaresse van het kerkgebouw, weten wat zijn drijfveer was. 'Waarom kom je en ga je niet naar binnen?', vroeg ze. 'Of je komt vandaag binnen of je komt niet meer terug'. Jean ging naar binnen. De kerk was interessant en de kerkleden waren vriendelijk. Toen hij een buitenlichamelijke ervaring had – iets wat wel vaker voorkwam in de traditionele Afrikaanse godsdienst – werd hij door de kerkleden aangesteld als ouderling van de kerk.

Doordeweeks werkte Jean als politieagent en in het weekend gaf hij leiding aan de kerk.

Op een dag maakte Rosette een abrupt einde aan haar kerkbezoeken. Voordat Jean had ontdekt waarom, overleed ze plotseling tijdens de bevalling. Diepbedroefd dacht Jean na over zijn eigen toewijding aan de kerk en hij bad. 'Als deze kerk niet de ware kerk is, help me dan om gemakkelijk te kunnen vertrekken', sprak hij. Zonder problemen verliet hij de kerk.

Drie jaar later liep Jean op een avond naar huis en zag hij een grote tent die vlakbij zijn huis op een voetbalveld was neergezet. Hij hoorde een vriendelijke, aardige stem tot hem spreken. 'Meneer, we zijn hier om u gekomen', zei de stem. Jean bleef staan en keek rond om te zien wie er sprak, maar hij zag niemand. Toen hij een stap wilde zetten, sprak de stem weer. 'Meneer, ga naar binnen en neem plaats om het evangelie te horen', zei de stem. Jean ging de tent binnen en nam achterin plaats op een stoel. Het was de eerste avond van een 10-daags evangelisatieseminar. De adventistische evangelist riep de mensen op om zich te bekeren en terwijl hij luisterde, stroomden de tranen over Jeans wangen. De volgende avond kwam hij terug met pen en papier om notities te maken.

Bij de bijeenkomsten voelde hij een onweerstaanbare drang om zich te laten dopen. Thuis voelde hij een onweerstaanbare drang om zich te laten dopen. Hij sprak erover met de evangelist. 'Ik weet niets over uw kerk, maar ik wil voortdurend gedoopt worden', zei hij. Er

verscheen een glimlach op het gezicht van de evangelist. 'God heeft zichzelf aan u geopenbaard', verklaarde hij. 'Kom en laat je dopen'. Jean werd gedoopt. Vandaag de dag is hij een actief kerklid. Elke dag denkt hij aan de vriendelijke, aardige stem die hij hoorde toen hij langs de tent wandelde. 'De stem hielp me om de juiste weg te vinden', zei hij. 'Jezus leeft in mijn leven.'

Drie jaar geleden is een deel van de dertiende sabbatopbrengst gebruikt om een middelbare school te bouwen voor 280 studenten in Jeans woonplaats, Libreville, Gabon. Dank u voor uw voornemen om vrijgevig te schenken tijdens de dertiende sabbat van dit kwartaal. Door uw gaven kunnen scholen worden gebouwd in twee andere Afrikaanse landen, Guinea en Liberia.

Gebed en mishandeling

Sabbat 15 augustus

Maimouna Bangoura, 29 (Guinea)

Op de veranda van ons huis in Conakry, Guinea, spraken mijn man en ik een paar minuten met de adventist die zojuist verschenen was. Toen overhandigde hij me een folder en in de hoek zag ik het woord 'Jezus' in kleine letters. Zonder de folder ook maar aan te raken, gebod ik hem het stukje papier aan mijn echtgenoot, Alpha, te geven. De folder was in het Frans, een taal die Alpha niet eigen is, en hij duwde het in mijn handen. 'Lees dit eens voor', zei hij. Ik wierp het op de grond. 'Ik ben geen christen!' riep ik. 'Ik kan zo iets niet aanraken!' Ik opende de deur en ging naar binnen. Ik wilde niets meer horen over het christendom. Het was daarnaast ook tijd voor mijn avondgebeden.

Maar ik kon niet bidden. Ik was zo verward dat mijn gedachten zich niet konden concentreren. Ik hoorde dat de adventistische bezoeker en mijn man nog steeds in gesprek waren op de veranda. De adventist vroeg Alpha of er iets was waar hij voor kon bidden. 'Ik zoek werk', zei Alpha, een elektricien in opleiding. 'En als ik geld verdien, is het zo op. De zwangerschap van mijn vrouw verloopt ook heel moeizaam. Bid u alsjeblieft voor haar.' Toen ik die woorden hoorde, stormde ik naar buiten en liet ik de adventist iets weten waar zelfs mijn man niet van op de hoogte was. Bij mijn laatste bezoek aan het ziekenhuis had de arts gezegd dat mijn baby geen hartslag meer had. Ik droeg het nog bij me, maar het was overleden. Mijn man was met stomheid geslagen. 'Bid alsjeblieft voor me', vroeg ik de adventist. Hij bad, 'Als dit kindje ter wereld moet komen, alstublieft HEER, schenk haar deze baby. Als het beter is van niet, laat uw wil gedaan worden.'

Na het uitspreken van deze woorden raapte hij de folder op van de veranda en schreef hij er zijn naam, Tanquille Fassinadouno en telefoonnummer op. Terwijl hij die aan Alpha gaf, zei hij vriendelijk, 'Misschien wil je vrouw het op een dag vasthouden en leest ze het op ten duur zelfs aan je voor.' Zodra hij weg was, verscheurde ik de folder en gooide ik hem weg. Zijn gebed stond me aan, maar ik wilde geen deel uitmaken van zijn christelijke geloof. Voor het eerst in maanden sliep ik die nacht goed. De pijn en bloedingen verdwenen. Tijdens mijn bezoek aan het ziekenhuis kreeg ik te horen dat de arts een fout had gemaakt. Ik was nooit zwanger geweest.

Toen werd Anthony, mijn jonge zoon, ziek. Ik kocht medicijnen voor hem in het ziekenhuis, maar niets hielp. Ik herinnerde me dat mijn klachten waren weggegaan na het gebed van Tranquille. 'Waarom heb ik de folder met zijn telefoonnummer dan ook weggegooid?' foeterde ik. De volgende dag peinsde ik nog steeds over het telefoonnummer toen ik hoorde dat er op de deur werd geklopt. Het was Tranquille. 'Ik ben zo blij dat je er bent!', huilde ik. 'Ik kan mezelf wel voor mijn hoofd slaan dat ik je telefoonnummer niet meer heb. Bid alsjeblieft voor mijn zieke zoon!' Tranquille ging in gebed en diezelfde middag herstelde mijn zoon.

Alpha en ik stonden versteld, maar nog wilde ik niet naar de kerk. Toch bleef ik denken aan Tranquille's gebeden en een maand later besloot ik naar de kerk te gaan. Ik was diep geraakt

door de preek en nam me voor om elke sabbat aanwezig te zijn. Alpha daarentegen vergezelde me maar twee sabbatten. Hij ging niet langer toen zijn vrienden hem waarschuwden dat hij zijn verstand zou verliezen. Alpha was er op tegen dat ik ging, maar ik bezocht de kerk zonder het hem te vertellen. Na een tijdje had hij door dat ik elke sabbat het huis verliet en vrienden vertelden hem dat ze me de kerk binnen hadden zien gaan.

Alpha begon me te slaan. Op een keer sloeg hij me zo erg dat ik in het ziekenhuis belandde. Desondanks bleef ik de kerk bezoeken. In de sabbatschool leerde ik hoe ik een beter leven kon leiden. Tranquille, naar ik vernam een evangelist bij *Global Mission*, gaf me Bijbelstudies. Toen we in de Tien Geboden over de sabbat van de zevende dag lazen, koos ik ervoor om een christen te worden. Alpha slaat me nog steeds. Zodra ik mijn mond open doe om te praten, geeft hij me een klap en weigert hij een woord met me te wisselen. We slapen niet langer in hetzelfde bed en hij bedankt ervoor om te voorzien in de levensbehoeften van onze zoons. Elke dag draag ik hem op in mijn gebeden.

Eén van mijn favoriete Bijbelteksten is Johannes 14:1, waar Jezus zegt, 'Wees niet ongerust, maar vertrouw op God en op Mij'. Ondanks deze mishandeling is er vrede in mijn hart, omdat ik Christus heb. Kunt u alstublieft voor mij bidden? Met de HEER is de overwinning aan mijn zijde. Op een dag zal mijn man een christen worden.

In dit kwartaal is een deel van de dertiende sabbatopbrengst bestemd voor de bouw van de Kobaya Academy, een school in Conakry, Guinea, waar Maimouna's zoons en andere kinderen naartoe gaan. Dank u dat u Maimouna en het adventistische werk in Guinea opdraagt in uw gebeden.

Vasten voor een gezin

Sabbat 22 augustus

Tranquille Fassinadouno, 34 (Guinea)

Het hek van het huis stond open en daarom wandelde ik rechtstreeks de tuin in. Een man en een vrouw waren in gesprek op de veranda en twee jongens waren in hun buurt aan het spelen. 'Goedemorgen, broeder en zuster', zei ik glimlachend. 'Mijn naam is Tranquille Fassinadouno. Ik ben zo blij om u te ontmoeten.' Ik ging naar de kinderen. Toen ik zag dat één jongen de leeftijd had om naar school te gaan, vroeg ik, 'Hoe gaat het op school? Wat heb je vandaag geleerd?' Een brede lach verscheen op het gezicht van de jongen en hij begon het alfabet op te zeggen. 'Jullie kinderen hebben een goed verstand!', zei ik tegen de ouders.

De ouders ontspanden zich toen ze zagen dat ik waardering had voor hun kinderen. Ik vroeg naar hun namen. 'Ik heet Maimouna Bangoura', liet de vrouw weten. 'Ik ben Alpha', zei haar man. Ik haalde een folder tevoorschijn waarop 'Gods liefde voor de mens' geschreven stond. 'Ik heb goed nieuws voor u', zei ik terwijl ik de folder aan Maimouna overhandigde. 'Dit is het Woord van God.' Ze keek naar de folder en zei, 'Nee, geef hem maar aan mijn man'. 'Ik kan niet lezen', verklaarde Alpha. 'Geef maar aan mijn vrouw.' Zich tot Maimouna wendend, zei hij, 'Lees eens wat hier staat'. Ze gooide het op de grond en ging naar binnen voor haar avondgebeden. Ik vroeg Alpha of er iets was waar ik voor kon bidden en terwijl we praatten, kwam Maimouna weer terug met de vraag of ik haar gezondheid in gebed wilde brengen.

Ik realiseerde me dat niemand de folder wilde lezen, omdat Jezus' naam in een klein lettertype op de voorkant stond. Binnen hun niet-christelijke geloof wordt het als een zonde gezien om iets te lezen dat Jezus' naam draagt. Omdat ik zag dat ze niet geïnteresseerd waren, verliet ik het huis. Toch bleef ik voor hen bidden en vasten. Zodra ik door het hek naar buiten wandelde, noteerde ik hun namen op een papiertje en plaatste dat in mijn Bijbel. Drie dagen lang nam ik overdag geen eten of drinken tot me. 's Avonds at ik een lichte maaltijd die bestond uit bananen, sinaasappels en rijstepap.

Op de dag had ik weinig tijd om voor het echtpaar te bidden. Ik had het erg druk met het geven van Bijbelstudies en het leggen van nieuwe contacten als evangelist bij *Global Mission*. Daarom vroeg ik God om me 's nachts wakker te maken. Drie nachten achtereen maakte God me rond middernacht wakker, om ca. 1 uur, en om 4 uur. 'Dank U, God, dat U me in aanraking heeft gebracht met dit gezin', bad ik. 'Het is mijn wens dat uw wil voor hen in vervulling gaat. Het is mijn wens dat U een bezoek aan hen brengt, voordat deze drie dagen voorbij zijn.'

De sabbat volgde op deze drie dagen. Ik besloot Alpha en Maimouna na de kerkdiensten te bezoeken en ik bad voordat ik het huis verliet. 'Ik probeer dit gezin niet te bekeren. Het is de heilige Geest die hun hart zal veranderen. Wees met mij als ik hen gewoon even bezoek'.

Tijdens de sabbatschool voelde ik dat het noodzaak was om het gezin meteen te bezoeken, voor het geval ze op een later moment niet thuis zouden zijn. Maimouna begroette me enthousiast en zei me dat ze genezen was na mijn gebed. Ze vroeg me om voor haar zoon te

bidden, die ernstig ziek was geworden. Ik ging in gebed. Die avond kwam ik terug om te vragen hoe het met hem ging. 'Hij is hier en speelt met zijn vrienden', zei Maimouna terwijl ze naar haar zoon wees. 'Ik ben zo blij met wat je hebt gedaan.' Ik vroeg Maimouna de jongen te roepen om samen een gebed uit te spreken. Omdat ik Jezus' leiding zag in het hele gebeuren, vatte ik de moed om Hem bij naam te noemen. 'Jezus heeft jouw zoon genezen', zei ik. 'Daarom gaan we bidden in Jezus' naam.' Terwijl ik mijn hoofd boog, bad ik, 'Dank U, God, want U bent alle eer en lof waard. Het is immers door U dat dit wonder heeft plaatsgevonden. Dank U dat U Anthony heeft genezen. In de naam van Jezus van Nazareth, Amen.'

Een maand later kwamen Alpha en Maimouna naar de kerk. Aan Alpha's bezoeken kwam al snel een einde en hij sloeg zijn vrouw elke avond, omdat zij wel bleef gaan. Toch weerhield dat haar niet en ze zei tegen me, 'Leer me de Bijbel alsjeblieft. Ik wil de Bijbel leren kennen.' Dat was het begin van onze Bijbelstudies. Na een tijdje begon ze de Bijbel zelfstandig te lezen en verklaarde ze, 'Jezus en ik samen, voor altijd.' Ze gaf haar hart aan Hem.

Alpha slaat haar nog steeds, maar Maimouna put kracht uit Mattheüs 10:37, waar Jezus zegt, 'Wie meer van zijn vader of moeder houdt dan van Mij, is Mij niet waard, en wie meer houdt van zijn zoon of dochter dan van Mij, is Mij niet waard (...) Wie zijn leven probeert te behouden, zal het verliezen, maar wie zijn leven verliest omwille van Mij, die zal het behouden.' Zij en ik bidden en vasten voor Alpha. Ik ben zo blij dat ze Jezus liefheeft. Ware vreugde ligt in de mogelijkheid om mensen de waarheid te tonen en te zien dat ze deze waarheid ook omarmen.

In dit kwartaal is een deel van de dertiende sabbatopbrengst bestemd voor de bouw van de Kobaya Academy, een hoognodige school in Conakry, Guinea. Dank u dat u Tranquille en alle evangelisten bij Global Mission opdraagt in uw gebeden.

Kruipen als een baby

Sabbat 29 augustus

Oumou Toure, 55 (Guinea)

Oumou Toure werd ernstig ziek na het overlijden van haar man. Haar knieën zwollen op en ze had veel pijn. 's Nachts lukte het haar niet in slaap te komen. Ze kon niet lopen. Al was ze volwassen, ze kroop als een baby over de grond in hun familiewoning in Conakry, Guinea. Een bejaarde oom, Amara, bezocht verscheidene ziekenhuizen met haar, maar geen arts kon helpen. Hij nam haar mee naar medicijnmannen, maar ook zij waren niet in staat iets te doen. Ze bracht haar tijd in bed door, in de familiewoning waar ze met haar oom, een jongere zus en een groot aantal andere familieleden woonde. Vier lange jaren gingen voorbij. Vier jaar lang leed Oumou. Vier jaar lang kon ze niet lopen.

Op een dag hoorde Oumou dat haar zus in een andere kamer met een bezoeker in gesprek was. De bezoeker las uit de Bijbel en bad. Oumou was geen christen, maar ze wilde graag dat iemand voor haar bad. Met de grootst mogelijke moeite klom ze uit bed en kroop ze op handen en knieën naar de aangrenzende kamer. 'Bid ook voor mij, alstublieft', smeekte ze. De bezoeker, Tranquille Fassinadouno, stond versteld toen hij de oude vrouw op handen en knieën zag kruipen. Hij bad niet.

Drie dagen later hoorde Oumou een klopp op de deur en een moment later stond Tranquille aan het voeteneinde van haar bed. 'Moedertje, ik ben gekomen om voor je te bidden', zei hij. Oumou was zo ontzettend blij. Tranquille opende zijn Bijbel en las 1 Johannes 4:4, waarin staat, 'U, kinderen, komt uit God voort en u hebt de valse profeten overwonnen, want Hij Die in u is, is machtiger dan hij die in de wereld heerst'. Vervolgens sloot hij zijn ogen om te bidden. 'HEER, dank U voor het leven van uw dochter', sprak hij. 'Het is door U dat ik hier ben. U gaf me de moed om de afgelopen drie dagen voor haar te vasten en te bidden. Nu vraag ik U om mijn zuster Oumou te genezen in de naam van Jezus.'

Voor het eerst in jaren sliep Oumou die nacht goed. Haar pijn verdween. De volgende dag kwam Tranquille terug en bad hij opnieuw met haar. Twee weken lang ging hij in gebed voor Oumou en vastte hij voor haar. Op een dag vroeg Oumou hem onverwachts, 'Waar is jouw kerk?' Hij gaf haar het adres van de Adventkerk. Het was niet ver van haar huis, maar ze kon niet lopen. Ze vroeg om hulp. Op sabbatochtend droeg Tranquille Oumou naar zijn motor en reed hij met haar naar de kerk. Ook de volgende sabbat en de sabbat daarop bracht hij haar ernaartoe. Elke dag werd Oumou een beetje sterker. Op de vierde sabbat liep ze op eigen kracht naar de kerk. Tranquille stond verbaasd toen hij Oumou om de kerk zag wandelen. 'Dit is een wonder van Jezus!', riep hij uit.

Oumous oom en andere familieleden waren er blij om dat ze zich beter voelde, maar ze vonden het niet prettig dat ze naar de kerk ging. Ze waren geen christenen en ze waren van mening dat Oumou geen respect toonde tegenover de godsdienst van hun familie. Oom Amara riep de hele familie bij elkaar. Met de ogen van een ieder op hem gericht, verhief hij de zwarte Bijbel en het traditionele heilige boek van de familie. 'Welk boek kies je?', vroeg

hij Oumou. 'Onthoud, als je ons heilige boek niet kiest, maak je geen onderdeel meer uit van onze familie'.

Oumou dacht aan haar ziekte die vier jaar in beslag had genomen en aan hoe ze genezen was. Ze hief haar ogen naar de hemel. 'Ik kies de Bijbel, dat zwarte boek', zei ze. Oom Amara sprak smalend tot Oumou, 'Nu je voor de Bijbel gekozen hebt, pak het op en leer ons eruit', zei hij. Oumous ogen vulden zich met tranen. Ze kon niet lezen. 'Je weet dat ik niet kan lezen', zei ze huilend. 'Ik ben nooit naar school gegaan. Maar de man die voor me bad, las uit de Bijbel en ik werd genezen. Ik geloof dat de kracht van de Bijbel meer voor mij kan doen en ook voor u'.

Woedend gaf oom Amara wat familieleden de opdracht om Oumous bezittingen bij elkaar te vergaren. 'Je bent een christen geworden', zei hij. 'Ga maar naar de christenen. We willen niets meer met jou te maken hebben.' Oumou was dakloos en ze bracht de nacht door in de huizen van verschillende vrienden. Het was moeilijk, maar ze dacht er niet aan om Jezus op te geven. Toen kerkleden over haar situatie hoorden, boden ze haar een woning aan op het terrein van de kerk. Daar woont ze nu nog steeds. 'Ik dank God voor mijn nieuwe familie', zei Oumou. 'Ik blijf voor altijd bij de HEER Jezus'.

In dit kwartaal is een deel van de dertiende sabbatopbrengst bestemd voor de bouw van de Kobaya Academy, een school in Conakry, Guinea, waar de liefde van Jezus onderwezen kan worden aan vele kinderen uit niet-christelijke gezinnen.

Vreemde dromen en een meisje

Sabbat 5 september

Maria, 29 (Guinea)

Vanaf tweejarige leeftijd ging Maria met haar moeder mee naar een medicijnman om een zegen te krijgen voor hun familiebedrijf in Guinea. Deze bezoeken waren een vanzelfsprekend onderdeel van hun leven en de zegeningen leken te werken. Moeder werd een rijke zakenvrouw met vele winkels door het hele West-Afrikaanse land. Door haar toedoen was ook haar dochter zeer welgesteld. Maria bezat een huis met een omheinde tuin, twee auto's en een goedlopende onderneming in merkkleding en handtassen, gevestigd in de hoofdstad van Guinea, Conakry.

Toch werd Maria door de medicijnman verrast, toen ze hem op 24-jarige leeftijd bezocht om een zegen te vragen. 'Als je rijk wilt zijn, is het nodig dat je een mensenoffer brengt', liet hij haar weten. 'Het offer moet ook een albino zijn'. Maria had hem koeien gegeven om te offeren, maar nog nooit een mens. De gedachte dat ze een mensenoffer moest brengen, joeg haar enorme angst aan. Toen ze die avond in slaap viel, spookte het nog steeds door haar hoofd. Ze droomde dat twee kleine kinderen iets tegen haar zeiden, maar ze kon niet verstaan wat. De volgende nacht had ze weer een droom waarin dezelfde kinderen voorkwamen. Dit keer kon ze begrijpen wat ze zeiden. 'Naar de medicijnman gaan lost niets op', zei één kind. De volgende nacht droomde Maria opnieuw. Dit keer hoorde ze op haar wandeling over de straat een stem. De stem zei, 'Jezus Christus, onze Vader en Verlosser, is de oplossing.'

Stomverbaasd werd ze wakker. Ze was geen christen. Ze behoorde tot een andere grote wereldreligie. 'Hoe kan Jezus de oplossing zijn?', vroeg ze zich af. Ze vertelde haar moeder over haar drie nachtelijke dromen. 'Waarom moeten we een mensenoffer brengen?', vroeg ze. Moeder vond de dromen maar niks en zei Maria dat ze een koe moest kopen om te laten offeren. Maria gehoorzaamde. Terwijl de medicijnman zich voorbereidde om de koe te slachten, verzekerde hij haar ervan dat haar dromen niet meer terug zouden komen.

Die nacht had Maria weer een droom. Tegen het einde van de week hadden de nachtelijke dromen Maria uitgeput en besloot ze te gaan winkelen. Op zaterdagochtend reed ze met haar auto naar het hek van haar terrein en terwijl ze ervoor stond, wachtte ze totdat het hek open zou gaan. In de tussentijd dook er plotseling een klein meisje op in de tuin dat naar het raam van haar auto kwam. 'Wil je mee naar de kerk?', vroeg het meisje. Maria stond versteld. 'Ik ben geen christen', zei ze. 'Waarom vraag je me om mee te gaan naar de kerk? Wie zoek je?' 'Ik wil naar de kerk', zei het meisje. Maria bekeek het meisje eens goed. Ze vroeg zich af of het meisje de weg was kwijtgeraakt en haar ouders zocht. Ze had er geen flauw benul van of er wel kerken waren in haar buurt. Alsof ze haar gedachten kon lezen, zei het meisje, 'Ik weet de weg'.

Maria besloot dat ze het meisje zou helpen om de kerk te vinden en ze stapte uit haar auto. Na een korte wandeling kwamen Maria en het kleine meisje aan bij het omheinde hoofdgebouw van de Adventkerk in Guinea. Een groep mensen stond in de buurt van een

kerk die zich binnen de afrastering bevond. Één van hen, een vrouw, vroeg Maria of ze haar kon helpen. 'Dit kleine meisje vroeg me hier te komen', zei Maria wijzend. Maar het meisje was nergens te zien. Maria zocht buiten het hek en op het terrein. Geen meisje. Ze keerde terug naar de niet begrijpende blik van de vriendelijke vrouw en had plotseling de neiging om haar te vertellen over haar dromen. 'Mag ik je iets vragen?', vroeg ze. 'Natuurlijk', antwoordde de vrouw. 'Ik droom zo ontzettend veel', vertelde ze. 'Ik heb een koe geofferd, maar de dromen verdwijnen niet. Ik weet niet wat ik moet doen.' 'Wacht even', zei de vrouw. 'Mijn man is predikant. Ik zal hem om hulp vragen.' Het was op die manier dat Maria, een niet-christelijke vrouw in een land waar veel mensen afkerig zijn van het christendom, hoorde over Jezus. Nu is ze christen en houdt ze met haar hele hart van Jezus. 'Mijn bekering tot het christendom is een wonder', getuigt ze. 'Niemand kwam met de Bijbel naar me toe en ik heb geen christelijk boek gelezen. God riep me.' Maria heeft het meisje nooit meer gezien. Ze is ervan overtuigd dat het meisje een engel was.

De Adventkerk moet vele uitdagingen het hoofd bieden om het evangelie te verspreiden in Guinea. In dit land is slechts 7% van de bevolking christelijk en vele mensen staan vijandig tegenover het christendom. In dit kwartaal is een deel van de dertiende sabbatopbrengst bestemd voor de bouw van Kobaya Academy, een school in Conakry, Guinea. Vele kinderen uit niet-christelijke gezinnen kunnen daar in aanraking worden gebracht met de liefde van Jezus.

Een analfabeet en toch in staat om te lezen

Sabbat 12 september

Maria, 29 (Guinea)

Maria was geen christen, maar ze bleef dromen over Jezus. Ze offerde een koe in de hoop dat de dromen eens op zouden houden. Toch verstoorden ze al een week lang elke nacht haar slaap. Toen leidde een vreemdeling haar naar het kantoor van Jacob Gbale, voorzitter van de Adventkerk in Guinea. In de hoofdstad van Guinea, Conakry, werkte hij aan het einde van dezelfde straat waar ook haar luxueuze woning gevestigd was. Terwijl Maria haar dromen omschreef, verscheen er een glimlach op het gezicht van Jacob, een predikant. 'Prijs God!' riep hij uit. Maria stond versteld. Ze kon niet begrijpen waarom hij zo blij was. 'Je hoeft geen offers meer te brengen', zei de predikant, terwijl hij een Bijbel van het bureau pakte. 'God roept je'.

'Ik denk dat jouw God zich vergist', zei Maria. 'De godsdienst van mijn familie is altijd mijn religie geweest'. Jacob stak haar de Bijbel toe. 'Dit is jouw Bijbel', zei hij. 'Wat moet ik met die Bijbel?', vroeg Maria. 'Ik kan niet eens lezen'. Predikant Jacob vroeg of er iemand in haar familie was die kon lezen, en ze bekende dat ze een neef had die daartoe in staat was. Jacob noteerde Maria's naam in de Bijbel. 'Neem je Bijbel en ga', zei hij. Maria ergerde zich aan de predikant en zonder ook maar gedag te zeggen vertrok ze. 'Wie denken deze mensen wel dat ze zijn?', dacht ze terwijl ze naar huis wandelde. 'Ze denken zeker dat ik de Bijbel moet lezen omdat ik God niet ken.'

Thuis schoof Maria de Bijbel in een la en deed hem dicht. Ze verlangde naar rust. Nadat ze de televisie had aangezet en bij haar favoriete kanaal was aanbeland, zag ze een programma over Jezus. Weg! Ze ging meteen naar een andere zender. Ook het volgende kanaal zond een programma over Jezus uit. Weg! Weer een programma over Jezus. Maria telefoneerde met de provider van haar satelliettelevisie. 'Wat is er aan de hand met jullie kanalen?', wilde ze weten. 'Elke zender laat niets anders zien dan Jezus, Jezus, Jezus'. De mannenstem klonk verbaasd. 'Alles is prima in orde', zei hij. 'Nee dat is het niet!', riep Maria. 'Stuur iemand om mijn televisie te repareren!'

Korte tijd later arriveerde een man die de zenders afging. Alles werkte naar behoren. Maria was stomverbaasd. Ze ging naar bed, maar ze kreeg Jezus niet uit haar gedachten. Toen herinnerde ze zich de Bijbel. Ze besloot dat ze haar gedachten over Jezus alleen een halt toe kon roepen door de Bijbel te lezen. 's Ochtends vroeg ze haar neef om naar haar toe te komen. 'Wat is dit?', zei ze, terwijl ze hem de Bijbel in handen gaf. 'Zeg het me'. Haar neef, Hamadou, had aan een christelijke school gestudeerd in Sierra Leone en hij zag dat het een Bijbel was. 'Wie heeft je deze Bijbel gegeven?', vroeg hij. 'Een predikant gaf me die', zei Maria. 'Wat wil je ermee doen?', vroeg hij. 'Je kan niet lezen'. 'Kijk, jij bent naar school geweest', legde ze uit. 'Ik wil dat jij me helpt om deze Bijbel te kunnen lezen. Leer me hoe ik moet lezen.'

Hamadou opende de Bijbel. 'Onze Vader in de hemel, laat Uw naam geheiligd worden', las hij. 'Laat Uw koninkrijk komen en Uw wil gedaan worden op aarde zoals in de hemel'. Hij

ging door tot hij het hele Onzevader gelezen had. 'Is het zo goed?', vroeg hij. Maria zei hem de verzen te onderstrepen. Hamadou schoot in de lach. Uiteindelijk lachte hij zo hard dat de tranen over zijn wangen liepen. 'Je bent nog nooit naar school gegaan!', protesteerde hij. 'Hoe zou je het ooit kunnen lezen?' Toch onderstreepte hij de passage. Vervolgens liet hij het Maria tig keer herhalen zodat het in haar geheugen gegrift stond.

Die avond pakte Maria haar Bijbel op en vond ze het Onzevader. Al had ze nooit kunnen lezen, ze begreep wat er stond. Ze sloeg de bladzijde om en tot haar verbazing ontdekte ze dat ze ook andere verzen kon lezen. De volgende dag kon Maria niet wachten om met Hamadou te praten. 'Je lachte me gisteren uit. Ik zal je daarom laten zien dat ik wel degelijk kan lezen', zei ze. 'Echt niet!', zei hij. 'Zelfs in je dromen kan je niet lezen'. Maria opende de Bijbel op een willekeurige bladzijde en las. Hamadou keek haar stomverbaasd aan waarna er een angstige blik op zijn gezicht kwam. 'Hoe deed je dat?', vroeg hij. 'Mijn beste neef, dat is menselijke intelligentie', zei Maria glimlachend. 'Als je werkelijk gelooft dat je ergens toe in staat bent, dan kan je het ook.' Vanaf dat moment las Maria elke dag in de Bijbel. Later beseftte ze dat het Jezus was geweest die haar in staat had gesteld om de Bijbel te lezen. Ze gaf haar hart aan Hem.

De Adventkerk moet vele uitdagingen het hoofd bieden om het evangelie te verspreiden in Guinea. In dit land is slechts 7% van de bevolking christelijk en vele mensen staan vijandig tegenover het christendom. In dit kwartaal is een deel van de dertiende sabbatopbrengst bestemd voor de bouw van een Kobaya Academy, een school in Conakry, Guinea. Vele kinderen uit niet-christelijke gezinnen kunnen daar in aanraking worden gebracht met de liefde van Jezus.

Moordlustige moeder

Sabbat 19 september

Maria, 29 (Guinea)

Moeder was woedend toen ze van neef Hamadou vernam dat haar dochter Maria een Bijbel bezat. In Guinea, een West-Afrikaans land, had moeder Maria opgevoed in een niet-christelijke wereldreligie. Ze moest er niet aan denken dat haar dochter zich tot het christendom zou bekeren. Stampvoetend liep ze naar Maria's huis in Conakry. 'Waar is je Bijbel?', wilde ze weten. 'In mijn slaapkamer', antwoordde Maria. Moeder stormde de slaapkamer in. Ze keek spiedend rond en speurde alles na, maar ze vond niets. 'Ik zie de Bijbel nergens', zei ze. Maria keek de slaapkamer in. De Bijbel lag in het volle zicht op een tafel.

De volgende sabbat ging Maria voor de tweede keer naar de Adventkerk. Daardoor ging ze niet naar haar werk in de grote winkel die haar eigendom was. Moeder begreep niet waarom ze niet had gewerkt. 'Waar was je?', vroeg ze. 'In de kerk', antwoordde Maria. Moeder keek verbijsterd. Maria wist niet dat de godsdienst van haar familie zeer vijandig stond tegenover het christendom en zelfs onderwees dat het een respectabel iets is om een bekeerd gezinlid te doden.

'Moeder, ik vind het prima om doordeweeks naar mijn werk te gaan, maar ik werk niet langer op de zaterdag', liet ze weten. Vanaf die dag begon haar moeder haar te slaan. 'Ik zou nog liever willen dat je dood was dan dat je onze familie te schande maakt', zei ze. Toch brachten de mishandelingen Maria niet op andere gedachten. Daarom blokkeerde moeder haar bankrekening. Maria, die altijd in luxe had geleefd, kon het niet bevatten dat ze geen toegang had tot haar geld. Moeder legde de schuld bij de adventisten. 'Die christenen hebben het op de een of andere manier voor elkaar gekregen om je geld te stelen!', stookte ze. Het bracht Maria er niet toe haar overtuiging aan de kant te zetten. 'Ik heb geleerd dat je in gebed moet gaan, als je in moeilijkheden verkeert, om je problemen aan Jezus te geven', zei ze.

De mishandelingen hielden aan. Toen belde moeder Maria's echtgenoot op, een polygame man die met zijn andere vrouw in Duitsland woonde. Na het telefoongesprek stelde hij Maria een ultimatum. 'Maak een keuze tussen mij en jouw God, Jezus', sprak hij. 'Laat me je een vraag stellen', zei Maria. 'Zou jij jouw god in de steek laten om mij?' 'Nooit', zei hij. 'Waarom vraag je me dan om een keuze te maken tussen jou en mijn God, Jezus?', vroeg ze. Na die tijd nam hij niet langer de telefoon op als Maria hem belde.

Toen moeder zag dat Maria zich bleef vasthouden aan haar geloof, kondigde ze aan dat er drastische maatregelen zouden volgen. 'Mijn kind, aangezien je niet naar me luistert, zal ik je moeten doden', deelde ze mee. Een aantal dagen later kwam ze naar Maria's woning en maakte ze haar favoriete stoofpot klaar. Maar Maria wist niet dat de stoofpot een dodelijk gif bevatte. Toen de stoofpot klaar was, vroeg moeder of Maria de pan op tafel wilde zetten. Maria had trek, maar ze wilde zich eerst opfrissen en een bad nemen. Ze beloofde dat ze daarna zou eten en moeder vertrok.

Terwijl Maria zich waste, kwam er uit het niets ineens een kat die de pan op de vloer gooide door op de tafel te springen. Maria had helemaal geen kat. Die avond belde moeder op om te vragen hoe Maria zich voelde. 'Het gaat prima met me, heel goed', antwoordde Maria. Moeders verbazing was zelfs via de telefoon merkbaar. Een paar dagen later goot neef Hamadou het gif in Maria's waterfles. Nadat ze ervan gedronken had, klapte Maria dubbel door de intense buikpijn die haar overviel. Hamadou zag hoeveel pijn ze had en vertelde haar wat hij had gedaan. 'Het spijt me zo', zei hij. 'Van de medicijnman moest ik dit drankje in je water doen om op die manier je lichaam te reinigen.'

Onmiddellijk belde Maria Jacob Gbale, de voorzitter van de Adventkerk in Guinea, en vroeg hem of hij voor haar wilde bidden. Hij kwam naar haar huis en gaf haar vijf houtskoolpillen. Dertig minuten later gaf ze over. De medicijnman belde die avond op om te zien of het Maria's leven had gekost. Hij wist niet wat hij hoorde toen haar stem klonk aan de andere kant van de lijn. Moeder schakelde een andere neef in om te helpen. Vergezeld door twee vrienden en een spuit vol gif bereikte hij Maria's huis. Nadat hij de huishoudster had weggestuurd om een boodschap te doen, spoot hij de inhoud van de spuit in Maria's linkerarm en verliet het huis.

De huishoudster was nog niet lang van huis toen ze zich realiseerde dat ze haar telefoon vergeten was. Ze trof Maria bewusteloos aan op de vloer, met de spuit vlak naast haar. Omdat ze wist dat Maria en predikant Jacob vrienden waren, belde ze hem om zijn hulp te vragen. De predikant en twee ouderlingen brachten Maria naar het hoofdgebouw van de kerk en baden voor haar. Maria gaf over en herstelde. Ze twijfelt er niet aan dat Jezus zijn kinderen beschermt. 'Hij kan een crisis oplossen, omdat Hij weet welke crisis komt', zo vertelde ze. 'In Psalm 68:21 staat geschreven: 'Onze God is een reddende God. Bij God, de HEER, is bevrijding uit de dood''.

In dit kwartaal is een deel van de dertiende sabbatopbrengst bedoeld voor de bouw van de Kobaya Academy, een school in Conakry, Guinea.

Eindelijk vrij!

Dertiende sabbat, 26 september

Maria, 29 (Guinea)

Moeder nam het heft in eigen handen om haar dochter Maria ervan te overtuigen dat ze Christus aan de kant moest zetten. In een restaurant liet ze een slaappil in Maria's drankje glijden. Met de hulp van Maria's jongere zus droeg ze haar bewusteloze dochter naar de auto en bracht ze haar naar hun dorp in Guinea. Mark, Maria's vijfjarige zoon, ging met hen mee. Moeder was een succesvolle ondernemster en in het dorp bevatte het terrein van de familie een huis met meerdere verdiepingen, een luxueus gastenverblijf en verschillende andere gebouwen. Een hoog hek ommuurde het stuk grond die door een beveiliging ook nauwlettend in de gaten werd gehouden. Maria zat opgesloten in één van de slaapkamers.

Moeder had een kwaadaardig plan. Ze had een Nigeriaanse medicijnman ingehuurd om Maria op andere gedachten te brengen over Jezus. 'Al vermoord je me, ik zal Jezus nooit verloochenen', zei Maria toen de medicijnman tegenover haar stond. 'Ik zal Jezus aanbidden, al kan ik de kerk nu niet bezoeken. Jezus is overal'. De medicijnman lachte dreigend. 'Je moeder heeft me verteld dat ze er keer op keer niet in is geslaagd om jou te doden', zei hij. 'Maar ik zeg je dat ik iets in handen heb dat veel krachtiger is dan jouw Jezus'. Hij vermengde een sterk poeder met water en dwong Maria het te drinken. Daarna smeerde hij een vreemde zalf op haar lichaam. 'Zweer Jezus af of je zal sterven', zei hij. Maria weigerde. 'Ik zal Jezus nooit verloochenen', verklaarde ze.

Moeder hielp de medicijnman bij zijn werk. Op een dag bracht ze vreemde poeder aan op Maria's gezicht. Zweren verschenen op haar huid en de volgende dag liep uit vele wonden bloed. Maria's zoon, Mark, begreep niet wat er met zijn moeder aan de hand was. Toen hij haar door pijn verwrongen gezicht zag, huilde hij. Toch dacht hij eraan dat hij elke avond voor het slapengaan met zijn moeder had gebeden. Hij smeekte Maria's jongere zus, Hadja, om met hem te bidden. Hadja stemde toe, maar ze ging eerst na of moeder niet in de buurt was. 'Jezus, red mama alstublieft', bad Mark. 'Help haar om beter te worden.' Zeven maanden gingen voorbij. Maria raakte zo verzwakt dat ze zich nauwelijks kon bewegen. Haar huid rook als bedorven vlees. Hadja was ontzettend bang en belde één van Maria's adventistische vrienden. 'Maria is stervende', zei ze. 'Bid alsjeblieft'. De vriend wilde Maria graag spreken, maar Hadja legde uit dat haar zus daar te zwak voor was. Via haar telefoon maakte ze een foto van Maria. De adventistische vriend huilde toen hij de foto ontving. 'Ik kan wel zien dat jouw moeder haar om het leven wil brengen', zei hij. 'Ik zal alle kerkleden vragen om te bidden.'

Kerkleden door heel Guinea baden voor Maria. Na een paar dagen belde de adventistische vriend Hadja op. 'Ik weet dat Maria nauwelijks in staat is om te reizen, maar kan je haar helpen om te ontsnappen?', vroeg hij. 'Ik zal je geld sturen.' Hadja beloofde dat ze een poging zou wagen. De adventistische vriend nam contact op met Jacob Gbale, de voorzitter van de Adventkerk in Guinea. Hij maakte genoeg geld over voor de autorit naar Conakry, de hoofdstad. Op een vrijdagochtend zag Hadja haar kans schoon. Moeder was toen op een zakenreis. De medicijnman had het huis verlaten om een boodschap te doen en Hadja

stuurde de beveiliging weg om iets te kopen bij de winkel. Terwijl ze het hek opende van het terrein hield ze een voorbijrijdende auto aan en betaalde ze de chauffeur om Maria en Mark naar het hoofdgebouw van de kerk te brengen in Conakry.

Tijdens hun reis was er bij het hoofdgebouw van de kerk sprake van een kleine opschudding. Vlakbij de toegangspoort zag de beheerder een groene, gele en bruine slang in een mangoboom en riep om hulp. Toen andere mannen aan kwamen hollen, was de slang nergens meer te bekennen.

Later die dag bereikten Maria en haar zoon het gebouw en werden ze naar een logeerkamer gebracht. De uitgeputte moeder viel meteen in slaap. De volgende ochtend, op sabbat, werd Maria door de ouderlingen gezalfd en baden ze voor haar in de kerk op het terrein. Terwijl ze baden, viel Maria bewusteloos op de vloer. Toen ze weer bijkwam, was ze in de war en deed haar lichaam pijn. Michel Guilavogui, algemeen secretaris en penningmeester van de Adventkerk in Guinea, nam haar in zijn armen en bracht haar naar de logeerkamer om te rusten. Terwijl ze sliep, gleed een groene, gele en bruine slang langs haar raam en glipte door een gat in de muur om de kamer in te komen. Het was de slang uit de mangoboom. Een kerklid zag de één-meter-lange slang en riep om hulp.

Een groep mensen verzamelde zich buiten het raam en probeerde de slang uit het gat te lokken. Iemand maakte een geïmproviseerde fakkel door een plastic zak, overgoten met benzine, aan het einde van een houten stok te binden en die aan te steken. Toen hij de brandende stok naar het gat wierp, maakte de slang dat hij wegkwam en viel hij kronkelend op de grond. Michel wierp zich op de slang en vermorzelde direct zijn kop. Uren later werd Maria gebeld door een onbekend nummer. Ze durfde niet op te nemen, maar de beller bleef proberen. 'Als ze je maar blijven bellen, dan moet het belangrijk zijn', meende een kerkvriend. 'Neem op!' De beller was Maria's jongere zus, Hadja. 'Ik wilde je alleen vertellen dat je genoeg tijd hebt om beter te worden', zei ze. 'Ik weet nu dat je zal herstellen.' 'Hoe kom je daar nou bij?', vroeg Maria. 'Spits je oren eens', antwoordde Hadja. 'Hoor je het geluid van de ambulance?' 'Ambulance? Wat is er gebeurd?', vroeg Maria. 'Is er iets met moeder gebeurd?' 'Nee, niet met moeder', vertelde Hadja. 'Met de Nigeriaanse medicijnman. Hij is van de tweede verdieping van ons huis gevallen. Hij kwam op zijn hoofd terecht en was op slag dood. Zijn schedel was verbrijzeld.' De volgende dag begonnen Maria's zweren te vervagen.

Voor Jezus heeft Maria alles opgegeven – een luxueuze woning, een goedlopende winkel, twee auto's en een comfortabel leven. Moeder wil haar nog steeds doden, daarom zitten Mark en zij nu ergens ondergedoken. Maar haar liefde voor Jezus is sterk. Ze bidt ervoor om een zending te worden voor haar volk. 'Het is mijn droom om mensen tot geloof te zien komen', vertelde ze. 'Ik wil hun zo graag vertellen over Jezus. Ik kan deze waarheid niet voor mijzelf houden. Ik moet het goede nieuws delen met mijn volk.'